

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně L. P., zastoupené JUDr. Evou Hrbáčkovou, advokátkou se sídlem Třebíč, Bráfova 50, proti žalovanému Krajskému úřadu kraje Vysočina, Jihlava, Žižkova 57 a osob zúčastněných na řízení 1) O. Š. a 2) Z. Š., oba zastoupeni JUDr. Miroslavou Vodičkovou, advokátkou se sídlem Brno, Smetanova 17, 3) J. K. a 4) A. K., o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2005, čj. 30 Ca 334/2003 – 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému a osobám zúčastněným na řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Městského úřadu Třebíč, odboru výstavby, životního prostředí a územního plánování ze dne 22. 6. 2001, čj. Výst. 3153/1997-Ča byla povolena stavba – nástavba dvorní části objektu v ul. L. P. 41, T. na stavební parcele v katastrálním území P. Dále byly (pod body 1 až 15) pro umístění a povolení stavby stanoveny podmínky a konečně bylo vysloveno, že se zamítají námitky pí. L. P. (uvedené pod body 1 až 5 tohoto správního rozhodnutí).

Rozhodnutím Okresního úřadu v Třebíči, referátu regionálního rozvoje ze dne 15. 10. 2001, čj. OÚTR 3566/2001, bylo citované správní rozhodnutí k odvolání pí. L. P., A. a J. K. částečně změněno (byly upřesněny dvě části výroku – v části „Stavba obsahuje“ a v poznámce č. 3).

L. P. (dále též „žalobkyně“ nebo „stěžovatelka“) se žalobou domáhala přezkoumání a zrušení tohoto rozhodnutí Okresního úřadu v Třebíči. V žalobě popisuje situaci na místě samém. Dále poukázala na to, že bylo vydáno rozhodnutí, aniž by bylo provedeno šetření na místě samém. Žalovaný porušil pravidla řízení, když doplnění námitek odmítl s poukazem na koncentrační zásadu. Správní orgán se nevypořádal se znaleckým posudkem, který měl k dispozici již v prvním stupni řízení, příp. měl přizvat znalce. Povolením stavby dojde k zásadnímu znehodnocení nemovitosti.

V doplnění žaloby stěžovatelka odkázala na své předchozí podání. K vypracovanému znaleckému posudku Ing. S., zpracovanému pro potřeby řízení u soudu uvedla, že znalec hodnotí její námitky jako důvodné, a poukazuje i na nedostatky bránící realizaci zamýšlené stavby. K tomuto listinnému důkazu měl správní orgán přihlížet, stejně jako k ostatním důkazům. Žalovaný však ve svém rozhodnutí zaujal k tomuto posudku pouze „krátké procesní stanovisko“, věcně na závěry obsažené v posudku nereagoval.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2005, čj. 30 Ca 334/2003 – 98 byla tato žaloba zamítnuta.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost. V ní především poukázala na to, že se jedná o stavbu ve čtvrti „V Ž.“, která je dnes „v památkách UNESCO“. Stavebnímu úřadu doručila své výhrady, jež se týkají zamýšlené stavby manželů Š. Bylo nutno se vyjadřovat ke změně projektové dokumentace, která dříve posuzována nebyla, nicméně i nově předložené podklady byly a jsou pro stěžovatelku nepřijatelné. Byla porušena základní pravidla řízení, neboť manželé Š. předložili novou projektovou dokumentaci. Šlo o tak zásadní změnu, že se stěžovatelka brání „jakémukoli zjednodušenému postupu“ a nemůže souhlasit se zdůvodněním rozhodnutí soudu. Jde o problematiku památkově chráněné zóny citlivé na jakýkoli stavební zásah. Stavba je ve velmi atypickém dvorním traktu, ve stísněném prostoru. Proto i z procesních a úsporných důvodů navrhovala pouze posudek Ing. arch. Z. S. Šlo o důkaz formou listiny, o kterém nelze mít žádné pochybnosti. Přesto, i při přezkoumávání rozhodnutí soudem, byl tento posudek nesprávně přehlížen. Při povolení stavby nebyla řešena ani otázka možných negativních dopadů na pohodu bydlení v domě stěžovatelky. Jde o takový nedostatek, který ve svých důsledcích způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů. Tento názor však krajský soud nesdílel a vlastně se jím vůbec nezabýval.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že napadený rozsudek krajského soudu považuje za nesprávný a ztotožňuje se s jeho odůvodněním. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

O. a Z. Š. ve vyjádření k této stížnosti dovozovali, že se jedná „o zdržovací taktiku“ stěžovatelky. Dále poukázali na případy, kdy stěžovatelka porušila zákon k jejich újmě. Pokud se týká znaleckého posudku, vychází ze situace, která vznikla právě v důsledku „stavební nekázně stěžovatelky“ (blíže ve vyjádření popisované). Kasační stížnost tedy považují za „bezpředmětnou“.

Další osoby zúčastněné na řízení J. a A. K. zejména odkazují na své negativní vyjádření ke stavbě. Poukazují rovněž na situaci v místě stavby, namítají, že stavební úřad neprovedl šetření na místě. K posudku znalce stavební úřad odmítl přihlídnout i jako k připomínce.

Nejvyšší správní soud se zřetelem k námitkám obsaženým v kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně. Vycházel z následujících skutečností úvah a závěrů.

Především nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Stavební úřad (tj. Městský úřad v Třebíči) v rozhodnutí o povolení stavby náležitě vymezil předmět řízení a dostatečně určitě i rozhodl o podmínkách, za nichž se stavba povoluje a o námitkách stěžovatelky. V rozhodnutí žalovaného je pak dostatečně určitě vymezeno, v jaké části (v jakém rozsahu) se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mění. Ani samotná skutečnost, že žalovaný odmítl se zabývat obsahem znaleckého posudku a v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí poukázal jen na to, že stavební povolení nemůže být vydáno v rozporu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu státní správy, kterým však znalecký posudek není, rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným nečiní.

Stejně tak zcela všeobecná zůstala v kasační stížnosti zmínka o tom, že projektová dokumentace byla přepracována. Zda a konkrétně k jakému pochybení v průběhu správního řízení mělo dojít, nebylo v této stížnosti a ani v žalobě blíže uvedeno. Proto i se zřetelem k § 104 odst. 4 s. ř. s. nemohl Nejvyšší správní soud k této námitce přihlížet.

Znalecký posudek Ing. arch. Z. S. z ledna 2000, vypracovaný pro Okresní soud v Třebíči, týkající se „posouzení důvodnosti námitek navrhovatelky L. P. ...“ po úvodní části ve které po stručném popisu stavby zamýšlené manžely Š., zmínce o některých zvláštnostech místa stavby, je jen obecně konstatováno, že přes vznesené námítky a správnou kritiku investorem předložené projektové dokumentace odborem architektury a územního rozvoje „též poslední změna byť upravená dokumentace postrádá náležitosti běžné pro projekt pro stavební povolení a

potřebné pro nutná posouzení všech vztahů zamýšlené akce vůči významné urbanistické lokalitě, velmi komplikovanému vlastnímu staveništi a složitým vztahům a zásahům zamýšlené akce vůči všem okolním účastníkům stavebního řízení“. V následující části je úvaha o tom, že „světlá výška“ v obytných a pobytových místnostech v podkroví by mohla být 230 cm a nikoli 260 cm.

V tomto posudku následuje stručný výčet námitek stěžovatelky, ke kterým je vždy, bez jakéhokoli bližšího rozboru, uvedeno: „Posouzení důvodnosti – námitka je důvodná“. V „závěru nálezu“ je rovněž jen obecně poukázáno na některá ustanovení vyhlášky č. 137/1998 Sb., na „metodické pokyny pro danou oblast města T.“ a na to, že jde o urbanisticky zcela uzavřený tzv. blok, jehož velkou nevýhodou je, že vzduch uvnitř tohoto prostoru je uzavřený a neproudí, prostor řádně neprovětrává.

Na rozdíl od žalovaného krajský soud se zabýval obsahem tohoto posudku. Je třeba přisvědčit tomuto soudu, nejen v tom, že příslušný správní orgán je oprávněn posuzovat nejen právní otázky, ale i problematiku neprávního odborného charakteru, jakož i v tom, že posudek je značně obecný, přičemž žalovaný se vypořádal s námitkami žalobkyně o nichž se tento posudek zmiňuje. Ostatně bylo na žalobkyni, aby již v žalobě uvedla zcela konkrétně, kterými z jejich námitek se žalovaný dostatečně nevypořádal a proč má za to, že toto rozhodnutí (v tomto směru) nemůže obstát. To však žaloba (a ani kasační stížnost) neobsahuje.

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

Stěžovatelce, která neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, jak vyplývá i z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nad rámec běžných výdajů nevznikly. U osob zúčastněných na řízení nejsou dány výjimečné podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení dle § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu